

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Stev. 19. Leto II.
V LJUBLJANI, 13. okt. 1904.

Izhaja

vsak drugi četrtek
po 1. in 15. dnevu v mesecu.

Izdaja „Katoliška bukvarna“.
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Urejuje Janez Ev. Kalan.

Cena

mu je na leto 1 K 60 vin.
Zunaj Avstrije 2 K 8 vin.
Za Ameriko 2 K 60 vin.

Spisi in dopisi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, P. Smednik, (Kranjsko).
Naročnina in inserati pa: Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Vsebina XIX. zvezka:

	Stran
Pobožno ljudsko petje	289
Le Jezus me ne zapusti	291
Žalostna gora nad Preserjem	291
Koroška se vzbuja	293
Mariji	295
Poročilo iz kitajskih misijonov	295
Razgled po katoliškem svetu	298
Cerkveni razgled po domovini	299
Zahvale za uslišano molitev	304
Darovi	304

Podpisana uljudno naznanja preč. duhovščini, da je **otvorila**
na Mestnem trgu štev. 7 v Ljubljani

zalogo umetalnih cvetic

ter se priporoča v naročevanje cerkvenih šopkov, dekoracijskih
vencev in cvetic, dalje vencev za gg. novomašnike itd. po naj-
nižjih cenah. *Postrežba točna in poštena!*

Najodličnejšim spoštovanjem

1719 B 1

Antonija Mildner.

Hišna

vajena na red in snago,
dobi takoj stalno službo
v mestnem župnišču na
Kranjskem.

Kje, pove upravn. tega
lista. 1717 B 1-1

Pobožno ljudsko petje.

Poleg darú govorjenja, ki ga je modri Stvarnik dal na zemlji edino človeku, dal mu je še drug, prvemu podoben, prelep dar, — dar petja. Petje človekovo je pravzaprav le bolj vzvišen govor. Prirojeno je človeku, da razne občutke izraža s petjem, izliva v pesmi. Kakršni občutki in mišljenja: veselje ali žalost, navdušenje ali malosrčnost, up ali strah, pobožnost ali brezbožnost, čistost ali nečistost — taka pesem. In narobe: kakršna pesem taki občutki, tako tudi srce, ki je vir in sedež občutkov. Kar je naš Gospod rekel o govoru, velja takoravno ali še bolj o petju: Iz obilnosti srca usta govore (Mat. 12, 34.). In zopet: kar gre iz ust, to pride iz srca in to ognusi človeka (Mat. 15, 18.); ognusi namreč, če je slabo; oblaži pa, če je dobro.

Zato je zelo važno, kaj človek poje. Če je resničen prigovor: „Povej mi, s kom občuješ in povedal ti bom, kdo da si“ — bi se lahko tudi reklo: Povej mi, kaj poješ, in povedal ti bom, kaj misliš in čutiš, kakšno je tvoje srce.

Pesmi, ki jih ne pojejo samo izobraženi pevci, ampak ki jih ljudstvo splošno zna in poje, se imenujejo ljudske (deloma tudi „narodne“) pesmi. Če je za posameznega človeka važno, kaj poje, je ravnotako važno, kakšne pesmi ima ljudstvo, narod. Po pesnih lahko sodimo mišljenje in čuvstvovanje naroda.

„Slovenska Matica“ v Ljubljani, društvo za izdajanje knjig, je izdala že več zvezkov „Slovenskih narodnih pesmi“, med katerimi je nabroj umazanek, ki so druga drugi podobne. Če bi naš narod sodili po teh, morale bi nas biti vresnici sram. K sreči pa te pesmi, če tudi „narodne“, niso ljudske, to je: ljudstvo jih vsaj povečini splošno ne pozna in ne poje, marveč le semtertja kak klafač, kar seveda nekateri učeni gospodje skrbno in z velikim spoštovanjem pobirajo kot „narodne svetinje“.

K sreči naš narod ne pozna samo takih umazanih, ampak ima tudi mnogo lepih posvetnih, še več pa pobožnih pesmi. Mi bomo govorili seveda samo o zadnjih.

Če smo rekli, da je pesem pravzaprav le bolj vzvišen govor, je pa pobožna pesem le bolj vzvišena molitev. Iz tega je razvidna važnost pobožnega petja. Zato je pri službi božji že odnekaj poleg molitve v navadi tudi petje. V stari zavezi so pri daritvah peli in z raznimi glasbenimi instrumenti pove-ličevali Boga. David kralj sam se ni sramoval z brenkanjem pove-ličevati službe božje. In njegovi psalmi niso drugega kakor svete, zelo vzvišene pesmi. In v teh istih psalmih sveti pevec tolikokrat vspodbuja tudi druge k svetu petju: Pojte Gospodu novo pesem, prepevaj Gospoda vsa zemlja! Pojte Gospodu in

slavite njegovo ime; dan na dan oznanjujte njegovo slavo! (Psalm 95). In tako na več drugih mestih.

Tudi v novi zavezi nas vspodbuja sveto pismo k petju. Ravno zadnjo nedeljo smo slišali v nedeljskem listu: Bodite napolnjeni s Svetim Duhom in govorite med seboj v psalmih in hvalnih in duhovnih pesmih in pojte in prepevajte Gospodu v svojih srcih in darujte vselej hvalo za vse Bogu in Očetu! (Efež 5, 19.)

Sv. Cerkev je takoj spočetka sprejela petje med bogoslužna opravila. Ne le pevski zbor, ampak duhovnik sam mora peti pri sv. opravilih in pri najsvetejši daritvi sami. Cerkev je dovolila, da se sme rabiti pri službi božji glasbeni instrument — orglje, ki se imenujejo kralj vseh instrumentov; in vsako nedeljo spremlja petje pevskega zbora na koru z orgljami med sveto opravilo.

Ker je tedaj petje en del božje službe, zato je Cerkev tudi od nekaj dajala ukaze in navodila, kako naj se poje, da bo primerno vzvišenemu opravilu. Najnovejši tak ukaz je izdal že naš sedanji sv. oče Pij X. Ustanovljena so tudi razna društva in šole, ki goje in pospešujejo pravilno in spodbudno cerkveno petje.

Iz vsega tega je razvidno, kako veliko je Cerkvi na pobožnem petju. Po pravici! Če je namreč pobožno petje le bolj vzvišena, navdušena molitev, le neki drug način češčenja božjega, potem je jasno, da mora skrbeti za to, da se Bog časti kakor na en način: z molitvijo, tako tudi na drugi: s petjem.

Če je pa petje tak važen in pa lep način češčenja božjega, potem bi bilo pa pač prav, da bi ga na ta način ne častili samo nekateri, recimo trije, pet, deset ali dvajset oseb v cerkvi, menimo namreč pevski zbor na koru, ampak da bi vsi ljudje peli, vse ljudstvo s petjem Bogu čast dajalo.

Tako je tudi bilo v prvih časih krščanstva. Vsa zbrana verna množica je z enim glasom prepevala psalme in druge cerkvene speve. To je gotovo lepo in vspodbudno. Če cela cerkev poje, drug drugega vnemajo in navdušujejo v sveti gorečnosti. Valovi svetega navdušenja plovejo in pluskajo po božjem hramu. „Kjer sta dva ali so trije zbrani v mojem imenu — je

dejal Gospod — tam sem jaz med njimi.“ Če je torej tolika množica zbrana v slavospevih Gospodovih, je tem bolj Gospod med njimi. Da, duh božji veje med njimi po svetišču božjem ali kjerkoli že pojejo.

S tem, da govorimo za ljudsko petje, nikakor ne grajamo umetnega petja, katerega izvršujejo samo izbrani in izvežbani pevci. Nikakor ne! To petje je ravno tako lepo in potrebno, kakor ljudsko petje. To je bilo in tako bo ostalo, da bodo posebni pevci peli na koru. Peti na koru med božjo službo, je gotovo zelo lepo in tudi častno opravilo. Medtem ko vsi drugi verniki le potihem časte Boga in sami zase šepetajo molitve in pošiljajo prošnje k Bogu, glasovi pevcev odmevajo po celi cerkvi; oni v imenu vseh zbranih med celo božjo službo na glas prepevajo slavo Bogu. —

Pri vsej skrbi za umetno petje pa je treba večjo skrb obrniti za ljudsko petje. Kakor smo rekli, ljudsko petje je velike važnosti za izobrazbo, za mišljenje in duh našega ljudstva. Če je sveta pesem — molitev, potem čem več naše ljudstvo poje, tem boljše in lepše je. Le veliko petja!

Ali pri nas ljudstvo poje premalo. Bil sem neko nedeljo na Dunaju in čudil sem se, kako je v veliki farni cerkvi altlerchenfeldski med celo sv. mašo pela vsa cerkev. In dobro se še spominamo, ko je naš dr. Krek bil prvič pri slovenskih delavcih na Vestfalskem (Nemškem), je ravno tako slišal prepevati, in je potem v „Slovcu“ pisal: Kranjec je pa glasan samo v oštariji; v cerkvi si ne upa ust odpreti. — Za ljudsko petje se je pri nas premalo storilo. „Cecilijno društvo“ v Ljubljani je veliko storilo za pravilno cerkveno petje po naših korih — tega napredka se mora vsak veseliti — a za ljudsko petje se ni do najnovejšega časa nič skrbelo. Kolikor ga imamo, se je razvilo samo po sebi: pri Marijinih družbah in pri urah češčenja. — Bil je celo čas, ko so ljudje hudo tožili: Vse lepe pesmi so jeli opuščati; same dolgočasne pa vpeljujejo. Stari ljubeznivi Rihar je prišel ob vso veljavo. — No v zadnjem času je zavel ugodnejši veter. Stari mojster Rihar se je jel zopet oglašati. Malo popiljenega in popravljenega, kakor to zahteva cerkveni duh in pravila glasbe, zopet spuščajo v sloven-

ski svet. Ljudstvo pa veselo, ko sliši zopet stare znane prijetne glasove! — Pred štirnajstimi dnevi pa smo dobili v roke lično knjižico,

zbirko svetih pesmi za ljudsko petje, z naslovom: **Ljudska pesmarica.** — O tem prihodnjič dalje.

Le Jezus me ne zapusti . . .

Za listom list raz drevje pada,
Vrt je izgubil cvetja kras.
Čez prazno polje brije burja,
oglaša se jesenski čas.

Kako lepo so pevci peli,
dokler nakičen bil je gaj;
a zdaj, ko cvetje se je vsulo,
prepust, preprazen jim je kraj.

Čez morje vleče jih nestrpno;
tam solnce sije, cvet žari.
K slovesu pesmico še zadnjo; —
in cvetja ni — in pevcev ni.

O čas jesenski, vse mi vzameš,
kar tu življenje osladi;
le Jezus moj mi zvest ostane,
le Jezus me ne zapusti.

Bolj ko cvetice Jezus čuti,
kako je pust in mrzel svet;
bolj kakor ptički on pogreša
krščanskega življenja cvet.

In vendar, vendar on ostane,
priklepa ga ljubezni moč;
pregrehe mraz ga ne prežene,
jetnik ostane dan in noč.

O, le zletite pevci drobni
tje, kamor vleče vas srce;
saj mi najljubše še ostane:
moj ljubi Jezus proč ne gre.

Spomladi zopet se vrnite!
Z veseljem pričakujem Vas,
da z vami božjemu Jetniku
zapojem hvalnico na glas

S. E.

Žalostna gora nad Preserjem.

Ako zapustimo belo Ljubljano in se peljemo po južni železnici proti Trstu, se oglasi sprevodnik vže na drugem postajališču in za-

kliče: Preserje! In skozi okno se nam odpre prijazen pogled na bele, mične cerkvice vrhu samotnih holmcev in gričev. Iz prijaznega grmi-

čevja in zelenja se vzdigujejo cerkvice sv. Lavrencija, sv. Ane in sv. Jožefa; ravno nad postajališčem pa nas prijazno pozdravlja božjepotna cerkva Žalostne Matere božje, obdana in obraščena s košatimi lipami.

V tem tihem hramu Žalostne Matere božje se zbere od časa do časa: o Marijinih praznikih, o Binkoštih in o petkih v postu obilno Marijinih častivcev, da pošiljajo po njej k Bogu svoje prošnje in tihe molitve, da ž njo žalujejo, togujejo in da se po njej vzradoščenj vračajo zopet domov.

Za te pobožne Marijine častilce sem sestavil pe skromnih sporočilih sledeče vrstice, sestavil jih z namenom, da bi se povzdignilo zanimanje za to božjo pot hkrati pa tudi češčenje Žalostne Matere božje.

Stara listina ¹⁾ govori približno tako-le: Dasi nahajamo v vojvodini Kranjski na mnogih krajih čudodelne podobe Marijine, se vendar nerazumljivo božje usmiljenje s doseďanjimi svetišči ni hotelo zadovoljiti; izbralo si je na Žalostni gori nad Preserjem pod slavnim patronom iz Bistre novo svetišče z naslovom: Žalostna Mati božja. Izbralo si je to novo Marijino svetišče, da bi se učili pobožni Marijini častivci premišljevaie življenje in trpljenje, ki ga je ona prestala ob strani svojega božjega Sina, prenašati z večjo stanovitnostjo in udanostjo v voljo božjo svoje križe in težave, bolezen in uboštvo, skratka: da bi našli pri Mariji sedmerih žalosti, ki je postavljena v velikem oltarju v naše češčenje, v vseh dušnih in telesnih potrebah pomoč in tolažbo.

Prav čudovit, pravijo, da je začetek te božje poti, a ker ni dovolj utemeljen in sloni na priprostem ljudskem mišljenju, ga zamolčimo; opomnimo pa, da so na tem mestu, kjer stoji sedaj cerkva, postavili najprvo na splešno željo velik križ. Želja, zgraditi novo cerkev, je vedno rastla in ljudje so prinašali v ta namen prostovoljne darove: les, kamenje, apno in pesek. A vse to ni zadostovalo in pojavile so se nove težave in podjetje se je kmalu ustavilo. Toda Mati božja, ki je želela biti na tem mestu po-

sebno češčena, je ganila nekega svojega častivca iz daljnega kraja dežele, čegar ime moramo vsled njegove izrecne želje zamolčati. Z njegovo izdatno pomočjo se je zgradba dovršila leta 1727.

Pobožni dobrotniki so sedaj skrbeli za cerkveno notranjščino, oskrbeli in napravili mašno obleko, darovali srebrn kelih, ustanovili večne maše ter postavili dva stranska oltarja, enega na čast angeljem varuhom in sv. Janezu Nepomuku, drugega na čast kartuzijanskega reda sv. Brunonu in sv. Frančišku Ksaverju. Znamenito je bilo leta 1738, ko so pripeljali iz Rima v zlato in srebro oblečeno truplo sv. Jukunda. Od patrona iz Bistre so ga pripeljali deloma po suhem, deloma po vodi in ga položili k nogam Žalostne Matere božje ob ogromni navzočnosti vernega ljudstva.

Zanimanje za to prijazno božjepotno cerkvico je napredovalo. Romanje je posebno pospeševala ljubljanska svetna in samostanska duhovščina. Tako se je n. pr. leta 1737 bralo na Žalostni Gori 456 sv. maš ter bilo obhajanih 646 oseb; leta 1738. pa se je bralo 346 sv. maš ter bilo obhajanih 463 oseb.

Iz starih pisem, shranjenih v farnem arhivu, je povzeti, da je Karol Mihael grof Attems, prvi nadškof goriški, posvetil veliki cerkveni oltar 13. avgusta 1752. Po ravno tem nadškofu je Benedikt XIV. dovolil, da so obdarovane s popolnimi odpustki vse sv. maše, katere se opravijo tu v sobotah ali pa vernih duš dan in v njihovi osmini. To pismo je bilo dáno v Rimu 13. januarja 1756. in potrjeno v Gorici 22. marca 1756.

Shranjeno je tudi pismo, v katerem je podelil Benedikt XIV. 5. oktobra 1741. v tej cerkvi popolni odpustek vsem vernim pod navadnimi pogoji enkrat na leto. Papež Pij IX. je odredil, da so vse maše za pokojne na velikem oltarju privilegirane t. j. obdarovane s popolnim odpustkom.

Iz poznejše dobe so nam ohranjeni le neznatni podatki zlasti glede cerkvene poprave, izmed katerih hočemo navesti samo nekatere bolj zanimive.

Preserski župnik Jugovic je napravil vozno pot od vasi Kamnik do cerkve ter vpeljal službo božjo na Marijine praznike o Binkoštih. L. 1863.

¹⁾ Kurze Beschreibung zu Maria der schmerzhaften Mutter Gottes auf dem sogenannten Trauerberg in der Pfarre Presser . . . 1740. Po tej listini sem povzel naslednjo črtico.

se je pričelo s službo božjo v petkih v postu. Leta 1867. so nasadili krog cerkve lipe, ki delajo sedaj prav prijetno in košato senco. Slikar Wolf je naslikal leto pozneje lisene in obok nad presbiterijem. Preslikali so tudi kapelo in naredili zid okoli cerkve. Potrebno kamenje je dal kamnosek Comolli iz Podpeči. 18. decembra leta 1869. je treščilo v zvonik, da se je užgal, železna vrv razletela in na treh mestih je prebila strela zid okoli cerkve ter pobila okna v zakristiji in mežnji. Veliki zvon, ki tehta 36 centov in je stal 3117 gld. 22 kr. so napravili leta 1879; mali zvon ki tehta 25 centov pa so leta 1879. prelili s prav neznatnimi stroški in mu dali ime Janez Nepomuk. Izmej drugih malenkostnih novosti zadnjih desetletij omenjam Srce Jezusovo in Marijino na stenah stranske kapele, ki je delo Ivana Šubica, novo uro s srebrnimi kazalci, novo monštranco in nov kelih in nekaj novih klopij.

Navada je, da se v zgodovinski črtici kake božje poti omenjajo tudi čudežni dogodki, ki so se zgodili na dotičnem kraju, a ker taki in enaki dogodki niso vselej dovolj utemeljeni in

jim je pripisovati le človeško vero in ker tudi od nikake cerkvene oblasti niso potrjeni, zato jih zamoščim.

Bližnji romarji hodijo peš na Žalostno Goro, daljni pa se prepeljejo s čolnom po Ljubljani ali pa z vozom, ali pa po železnici. 22. julija 1900. je bilo otvorjeno postajališče Preserje ravno v podnožju Žalostne Gore, odkoder je do cerkve pol ure hoda. In sedaj, ko se je tudi tukaj ustavila tista železna kača, je pričakovati, da se bo povzdignilo zanimanje za to božjo pot, povzdignilo pa tudi češčenje Žalostne Matere božje, ki si je ravno na tem kraju izbrala svoje svetišče. Posebno priporočljiva in pripravna je ta božja pot za Ljubljance. Zabave željni in izpremembe potrebni Ljubljanci pa bodo na tem prijetnem gričku mej košatimi lipami in bujnim zelenjem hkrati otreli mestni prah, ter našli v vročih poletnih dnevih tiho in mirno letovišče, pri vedno „žalostnem“ cerkovniku pa primerno zavetišče.

Naj se širi češčenje in pobožno sočutje do kraljice mučencev, ki kraljuje na tem prijaznem, njej posvečenem griču! Fr. Pavšič.

Koroška se vzbuja.

„Bogoljub“ je že nakratko sporočil, da je bil dne 18. septembra prvi slovenski mladeniški shod na Koroškem, in sicer v Šentjurju na Velikem Strmcu nedaleč od Beljaka. Ta shod je prvi in najbolj vidni sad velikega shoda na Brezjah. Korošci, ki so bili na Brezjah, so se ondi tako navdušili, da so sklenili, podoben shod čimprej tudi na svojih tleh napraviti. In napravili so ga, — prej kot smo mislili.

Mi shoda ne bomo natančneje opisavali, ker so ga že drugi listi („Slovenec“, „Mir“, „Naš dom“) natanko opisali, samo par besedi pripomnimo.

Ta shod je za koroške Slovence silno velikega pomena v verskem kakor narodnem oziru. V narodnem oziru so tlačeni od mogočnejših Nemcev in v svoji lastni sredi imajo dokaj nezavednežev in vskokov; v verskem oziru so bili pa — tega nam ljubi koroški pri-

jatelji ne bodo zamerili, če povemo — nekoliko zadej za ostalimi brati slovenskimi . . . Dolgo se ni hotelo nič prav ganiti. Le otožni pozdrav nam je donel nasproti: „Morituri vos salutant“, — pesem malosrčnosti in obupa . . . Naenkrat pa so dali od sebe znamenje krepkega življenja; znamenje, da se nočejo dati žive pokopati. Sklicali so skupaj mladeniče. Mladičem so se pridružili tudi možje, kar je le tem bolje. In s tem so pravo struno ubrali. V združevanju mladine je — rešitev. Če se mladi ljudje, če se moštvo sploh vname za visoke uzore verskega življenja in narodnega mišljenja, potem ni treba obupavati. Zato pa čast gospodom, ki so to misel sprožili in tako srečno izpeljali! 18. september ostane z zlatimi črkami zapisan v zgodovini koroških Slovencev. Bratje, po tem potu naprej!

Na shodu je bilo govorenje tudi o Mari-

jinih družbah. Upamo, da besede ne bodo brez sadu. Naj bi samičica, prva in edina dekliška družba v Kazazah, še v tem Marijinem letu dobila kako sestrico!... Krepostna mladina bo tudi najboljša narodna bramba. —

Še eno misel bi tukaj dostavili. Poleg mladeniških bi bili na Koroškem koristni in potrebni tudi skupni shodi za dekleta. (Ne sicer v tolikem obsegu, ampak v manjših okrožjih, recimo po dekanijah). Tudi če niso združene po družbah in društvih. Navdušeni govori, skupna molitev, skupno petje, — kako jih bo to veselilo, ogrelo in užgalo! In če so ženske vzbujene pa pobožnega duha, to tudi ni najmanjšega pomena za narod.

In če smemo končno pristaviti, bi rekli še to: Ne bilo bi od škode, ko bi se tudi naš list na Koroškem malo bolj razširil. Iz poročil, ki jih prinaša od vseh plati slovenske zemlje o družbah, o slavnostih, o pobožnostih, bi se bralci na Koroškem tudi vneli za enako gorečnost. Zgledi vlečejo.

* * *

Vsem svojim čitalcem pa prinašamo danes sliko cerkve in kraja, koder se je vršil ta prvi in tako lepi koroški shod. Vidite ga, prijaznega Strmca! Spredaj in zadaj nam kaže svojo podobo.

Veliki Strmec ali Šentjurij stoji severno nad železnico, ki vozi od Celovca do Beljaka, bliže Beljaku kakor Celovcu. Hrib je nekoliko višji kakor ljubljanski grad. Razgled ž njega pa tak, da mu je komaj najti para na slovenski zemlji. Vidi se vrbsko in del blaškega jezera, deroča Drava, na obeh konceh pozorišča Celovec in Beljak s širokoplečim Do-

bračem, spredaj mogočna veriga Karavank, ki loči Koroško od Kranjskega (katero bodo pa kmalu, skoro ravno nasproti Strmecu, prevrtali in nas s tem zbližali); v tej verigi nam nasproti stoji visoka Jepa, Rožica in Golica, bolj ob straneh Mangart in Stol in za vso to dolgo vrsto kuka sem čez naš stari oče Triglav. Spodaj v dolini lepe vasi z župnimi cerkvami: Lipa, Logaves, Rožek, sloveči Šentjakob... Zares lep svet, doslej večinoma še slovenski! Škoda bi ga bilo kar tako brez odpora prepustiti tujcem!...

Strmec je župnija, ki šteje blizu 500 duš; je popolnoma slovenski kraj, a že na meji. Za Strmecem se vzdiga še nekaj višjih gričev, in onstran teh se pričinja nemška zemlja. — Ljudstvo je videti dobro, ponižno in pobožnega duha; trebalo bi mu le več zavednosti in srčnosti.

Strmec je grič, ki dela vso čast svojemu imenu: strm je od vseh plati. Na zadnji strani, kakor nam kaže druga slika, pa ni le strm, ampak je cel globok prepad navzdol Skala, ki se tukaj vidi, se imenuje „devičja skala“. Tu doli je padla cerkvenikova dekla, celih 28 sežnjev globoko, — nepoškodovana; še danes je živa. Spomin na ta dogodek in pogled na to skalovje, pa v globino pod njim: oboje je znamenito. — Prijazni Strmec ostane vsem udeležnikom prvega mladeniškega shoda koroškega v prav dobrem spominu.

Za prihodnje leto je napovedan shod v podjurski dolini blizu Pliberka, kjer je glavna moč slovenstva na Koroškem. Tam se pričakuje še večja udeležba.

Naj narašča to novo vzbujeno versko-narodno gibanje na Koroškem kakor snežen val! Bog daj srečo in Marija!

Mariji.

Ko v igred nova nas pozdravi,
med cvetje nežno pohitim,
cvetico prvo si utrgam,
da jo Mariji podarim.
In ko v jesenskem mrzlem času
cveticam vsem pogin preti,
Mariji nesem zadnjo cvetko,
da v njeno slavo tam duhti.

Ko me pokliče mlado jutro,
pozdravov sto iz prs puhti;
a prvi izmed vseh pozdravov
nebes Kraljico počasti.
In preden v noč me sen objame,
pozdrav moj zadnji tja hiti,
kjer biva Mati v rajski slavi,
kjer z Jezusom na vek živi

Ko pride zame dan ločitve,
da solz dolino zapustim,
„Marija“ zadnja bo beseda,
potem v Gospodu naj zaspim.
„Marija“ bo beseda prva,
ko vstopim srečno v večni dom.
Na zemlji sem otrok Marijin,
in v rajski slavi tudi bom.

S. E.

Poročila iz kitajskih misijonov.

2. Splošen pregled kitajskih misijonov.

Predno nadaljujem poročilo, bode gotovo zanimalo cenjene bravce, ako jim podam v kratkih potezah splošen pregled vsega katoliškega misijona na Kitajskem med „kitastimi sinovi nebeškega cesarstva“. 1)

Ves misijon je razdeljen na 39 velikih misijonskih pokrajin ali vikarijatov. Izmed teh oskrbujejo jezuiti dva s 168.921 verniki in 50.100 katehumeni (ki se pripravljajo na sveti krst); frančiškani 9 s 124.784 verniki in 35270 katehumeni; lazaristi 6 s 128.563 verniki; pariška misijonska družba 10 z 235.973 verniki; dominikanci 2 z 42.684 verniki in 30.000 katehumeni; avguštinci 1 z 215 verniki; milanska

misijonska družba 3 z 22.200 verniki; rimska misijonska družba 1 z 9180 verniki; šentvelderski misijonarji 5 z 30.342 vern; steylska misij. 1 s 15.232 vern. Torej je vseh katoličanov na Kitajskem nad 778.114 in okrog 90.000 katehumenov.

Svoje zastopnike ima v Kini 10 redov in misijonskih družb. Vseh evropskih misijonarjev je 942. Poleg teh pa deluje v tem obširnem vinogradu Gospodovem še 445 domačih (kitajskih) duhovnikov. Tem pomaga še 90 evropskih in 24 kitajskih bratov lajikov, 3709 katehistov, 339 evropskih in 720 kitajskih redovnih sester in 2396 pravih redovnic.

Kajpada so te misijonske pokrajine zelo velike in so razdeljene na več misijonskih postaj, nekako tako kakor pri nas škofije na župnije. Tudi te župnije so navadno silno velike, deloma ker ni potrebnih misijonarjev, še več pa, ker ni potrebnih sredstev za ustanavljanje

¹⁾ Štatistika iz l. 1900. Kar je pa iz frančiškanskega misijona, je iz l. 1903.

in vzdrževanje tacih postaj. Ravno kjer je neobhodno potrebna, tam jo ustanove. Večkrat morajo kristjani po več dni hoditi, da pridejo do misijonarja. Zato redko, morda nekolikokrat na leto, o Božiču ali Veliki noči, prihajajo k službi božji, da opravijo sv. zakramente. Tudi misijonar jih ne more prav pogosto obiskovati. Tako so navadno z večine leta samim sebi prepuščeni. Kak katehist je morda njih edini dušni pastir.

Seveda bi bilo na mnogih krajih sila potreba misijonske postaje. Tako na primer je od Upetse tri dni hoda precej velika krščanska občina z okrog 1000 verniki. Izpostavljeni so silnim nevarnostim, da ne odpadejo, ker jih rojaki zelo zaničujejo in jim nasprotujejo, kjer morejo. Tam mislimo napraviti še letos novo postajo, katero bom najbrže jaz dobil v oskrbo. Od tod še 4 dni hoda je istotako velika potreba. S solzami v očeh nas kristjani prosijo, naj pridemo k njim, naj jim damo lastnega misijonarja, da bodo saj k sveti maši mogli in imeli ob smrti blizu sebe mašnika. O, dobri ljudje, kdo bi vam raje ustregel, kakor misijonar! Pa če ni denarja, ni nič. Brez denarja se ne da ničesar opraviti. Cerkvic in javnih kapelic ima ves misijon 4348. Poleg tega je pa še v vsakem večjem kraju, kjer je več vernikov, v kaki hiši prostor, ki je odločen v ta namen. In ko misijonar pride v vas, prinese seboj vse potrebno in tu mašuje.

Prav veliko uspehov dosežejo misijonarji domačini. Zato je po vsem misijonu 47 duhovskih sementišč, v katerih se 869 kitajskih mladeničev pripravljajo za mašnike. Da pa dobe ti mladeniči izobrazbo, treba je tudi srednjih šol in dijaških zavodov, da se mladi Kitajčki že prav iz mladega vzgojujejo v misijonskem — apostolskem duhu. Takih deških zavodov je 47, v katerih se šola 2263 dečkov.

„Mlado drevesce se nagne, kamor hočeš“, pravi pregovor. Pri otrocih je treba začeti delovati, da bodo kdaj dobri pošteni ljudje. Kitajske ljudske šole so pa pomanjkljive. Zato ustanovljajo misijonarji povsod, zlasti po večjih mestih, dobro urejene ljudske šole. Kajpada so namenjene v prvi vrsti za otroke krščanskih

staršev. Vendar sprejemajo v te šole tudi poganske otroke. To pa ravno radi tega, kakor rečeno, da jim tu pobijajo poganske nazore in zmote ter jih seznanjajo z večnimi resnicami sv. vere. Iz teh šol se jih precej pokristjani, ko pridejo k pameti in spoznajo svojo zmoto. Takih šol je 4054 z 65.990 učenci raznih stanov in raznih ver.

Za izveličanje neumrjajočih duš navdušeni misijonarji ne puste nobene prilike, ako se jim

Veliki Strmec od južne strani.

nudi, koga pridobiti za Kristusovo kraljestvo. Zlasti je pa človek sprejemljiv za vse dobro v boleznih. Tudi treba poganom pokazati neko čutno korist, katero ima, ako pristopi v krščansko vero. To ga namreč privabi, da premaga prvo mržnjo do nove vere in jo začne od blizo ogledovati. Zato ustanovljajo misijonarji, kjer le morejo, razne dobrodelne zavode, kakor bolnišnice, hiralnice itd. Tudi to je predvsem namenjeno le vernikom. Sprejemajo pa tudi

pogane. Tu pa skušajo na vse načine nanj vplivati, da spozna svojo zмотo. Takih zavodov imajo 395. Tu pa niso vštete vse hiralnice, zavodi za gobovce in enaki zavodi, za kar nimam podatkov pri roki. Koliko delavnost razvijajo ti zavodi med zanemarjenim ljudstvom kaže to, da je bilo 1903 samo v eni bolnišnici v Hankowu 360 moških in 486 ženskih zdravljenih. Poleg teh je prejelo zdravniško pomoč v tej bolnišnici še 1200 zunanjih bolnikov. Pri tem treba pripomniti, da se je vse to storilo popolnoma brezplačno. Kajpada so redovne sestre, ki strežejo tem bolnikom, vse storile, da bi telesno bolne pogane z molitvijo, poduč-

bodisi zavodov, bodisi ljudi, ki bivajo po teh zavodih, si lahko misliš, koliko skrbi, kje dobiti sredstev, da se tak potreben zavod ustanovi. Ko se pa ustanovi, kje vzeti, da se pokrijejo obilni stroški za vzdrževanje. Veliko stori Rim, propaganda, sv. Oče. Toda Rim ima malo. Misijonov je pa toliko po vseh delih sveta. Iz tega sledi, kako zelo potrebujejo katol. misijoni podpore. Pa tudi, kako veliko dobro delo naredi, kdor položi kak darček na misijonski oltarček. Gotovo ga položi na stokratne obresti v hranilnici „Gospoda vinograda“. In ko bode treba položiti račun od sprejetih talentov, pokazal bode lahko strogemu gospodarju hranilnično knjižico misijonske družbe, češ: glej, Gospod, én talent, malo premoženja, si mi dal, pa sem Ti ž njim 100 drugih pridobil. In Gospod vinograda bode vesel rekel: „Prav, zvesti in modri hlapec, ker si bil v malem zvest, postavil te bodem nad veliko: Pojdi v veselje svojega Gospoda!“

Veliki Strmec od severa.

vanjem, lepim zgledom in prigovarjanjem tudi duševno ozdravile. Tu v Hankowu imamo tudi velik zavod za zapuščene žene. Mož ima namreč pravico svojo ženo zapoditi od hiše kadar hoče. In to se ne zgodi redko. Ta sirota je potem silno milovanja vredna. Veliko se jih v tem žalostnem stanju ukonča. Delati navadno ne morejo, torej ni nič zaslužka in tudi nič jela. Ljubezen do bližnjega katol. misijonarja tudi teh sirot brez pomoči ne more pustiti. V našem zavodu jih je zdaj 112. Koliko je teh zavodov drugod, mi ni znano.

Že ako pogledaš, dragi rojak, te številke

sejejo med pogane. Kajpada niso to v prvi vrsti delavci, ki pripravljajo pot Gospodu Jezusu Kristusu, ampak so uradniki, ki pripravljajo pot svoji vladi v deželo. Zato so ti misijonarji bogato plačani od svojih vlad za trud, ki ga imajo na misijonih. Katoliški misijonar pa ne dobi od nobene katoliške vlade niti beliča podpore za svoje misijonsko delovanje. Da, nasprotno, večkrat se mu stavijo zapreke in napravljajo sitnosti. Edini, ki ga podpira, je sveti Oče in pa usmiljena srca katoličanov. Misijonar za svoj trud ničesar ne mara. Njegov plačnik je Bog in On sam njegovo veliko plačilo.

O tedaj, blagor ti!

Koliko sredstev pa imajo n pr. razkolni in protestantovski misijonarji. Ti dobivajo od svojih vlad milijone, dejal bi, na leto.

Ti lahko denar kar

Marianski shodi. Letos v Marijinem letu vrše se povsodi prelepi Marijini shodi, katerih se ljudstvo v velikanskem številu udeležuje. Naj omenimo nekatere najvažnejše, ki so se obhajali zadnji čas. V Brnu na Moravskem so pred dvema tednoma pokazali ondotni katoličani javno svoje češčenje do brezmadežne Device. Pod vodstvom brnskega škofa grofa Huyna se je pomikala velikanska jubilejna procesija iz stolnice k cerkvama svetega Tomaža in sv. Jakoba in potem zopet v stolnico, kjer se je vršila zahvalna služba božja. Števila udeležencev ni bilo mogoče natanko dognati, le to je gotovo, da jih je bilo nad deset tisoč, in da je bil moški spol vrlo dobro zastopan. Tudi plemičev se je udeležilo lepo število — Še slovesneje se je vršil Marijin shod v Lvovu na Poljskem, o katerem smo poročali kratko v zadnjem „Bogoljubu“. Dva dni je trajal ta shod. Kot govorniki so nastopali najimenitnejši poljski učenjaki, ki so proslavljali nebeško kraljico. Shodov so se udeleževali deželni maršal grof Badeni, svetni in duhovniki dostojanstveniki, ter mestni župan z odborniki, ki je povdarjal, da je in ostane poljski narod strogo krščanski in vnet častilec Marijin. Shod se je končal s posvetitvijo preblaženi Devici in velikansko procesijo, pri kateri je bilo navzočih nad petdeset tisoč oseb. Pri procesiji so bila zastopana vsa društva, tudi „Sokoli“, vsi redovi raznih obredov, cesarski namestnik in vsi drugi uradi so se je udeležili. — Še bolj sijajno so proslavili Marijo Portugalci. V Lizboni so napravili Marijin shod, in završili so ga s procesijo na goro Sameiro v bližini Brage. Vodil jo je lizbonski patrijarh z dvanajstimi škofi. Pri tej procesiji pa je bilo navzočih okrog 250.000 vernikov. — Celo v Indiji, kjer je med 295 milijoni paganov le

2 milijona katoličanov, ki so zelo raztreseni, so letos obhajali slovesno petdesetletnico razglašenja Marijinega brezmadežna spočetja. Oo. frančiškani, ki misijonarijo v Indiji so z darovi, ki so jih prinesli krščeni paganski otroci, postavili lično lurško kapelico in jo slovesno blagoslovili. In te slavnosti so se ondotni katoličani skoro polnoštevilno udeležili. Tudi v tej deželi paganstva bo Marija strla peklenski kači glavo. — Mimogrede naj omenimo tu, da vlada v Indiji velika beda in revščina med prebivalci. Lansko leto je lakota pomorila na tisoče Indijanov, letos pa razsaja morilna kužna bolezen, ki ne prizanaša nikomur. V 14 dneh je v enem misijonskem okraju pomorila 67.000 oseb in sedaj na zimo ta strašna bolezen navadno še huje razsaja.

Na Kitajskem so blagoslovili slovesno kapelo, ki je bila zgrajena v spomin v boju l. 1900 in 1901 padlih vojakov Avstro-ogrške vojne mornarice.

Na Francoskem so zborovala društva „Svobodne šole“. To zvezo so ustanovili leta 1902. in je v enem letu štela približno sto „društev rodbinskih očetov“, kateri so se zavezali, da bodo svoje otroke pošiljali samo v katoliške šole.

Ogrski katoličani. Načelnik ogrske ljudske stranke grof Zichy je poslal vsem katoliškim društvom okrožnico, v kateri jih pozivlja, da naj se zedinijo. Vsa nespোরazumljenja morajo izginiti. Duhovniki in svetni možje morajo skupno nastopati. To je edino sredstvo zoper liberalizem, ki se vedno bolj šopiri po Ogrskem.

V Bremenu so nedavno zborovali socialni demokratje iz raznih držav. Posvetovali so se tudi o tem, kako bi pridobili šole za se. Povdarjali so, da je treba delovati na to, da se verski pouk popolnoma odstrani

iz šole, da se šola loči od Cerkve, češ, da je današnja šola le dekla in sužnja Cerkve. — Upajmo, da se te socijalistične namere ne bodo še uresničile.

Katoličani na Angleškem. Pred časom je izšel v Londonu koledar angleških katoličanov. Iz tega je posneti, da šteje sedaj cela Angleška že 5,300.000 katoličanov in sicer jih je na Angle-

škem 1,500.000, na Škotskem 514.000 in na Irskem 3,310.000. Katoličani uživajo popolno versko svobodo, angleška vlada je dovolila pregnanim francoskim redovom, da so se tu naselili. Vsako leto prestopajo imenitni Anglikanci, med temi mnogo duhovnikov iz anglikanske v katoliško Cerkev.

Duhovske spremembe v ljubljanski škofiji
G. Stanko Premrl, dosedaj kaplan na Vrhniku, je odpotoval pred tedni na Dunaj, kjer se je vpisal na konservatoriju. G. Franc Pengov, dosedaj mestni kaplan v Kranju, je šel na graško vseučilišče študirat naravoslovje. Umeščena sta bila g. Josip Perz na župnijo Borovec in g. Frančišek Kepec, na župnijo Češnjice. Premeščeni so gg. kaplani: Frančišek Zorko iz Št. Jerneja k sv. Petru v Ljubljani, Jakob Kalan iz Zagorja v Št. Jernej, Janko Petrič iz Škofje Loke v Zagorje, Frančišek Steržaj iz Št. Janža v Škofjo Loko. G. Ignacij Zaplotnik, kaplan v Škofji Loki, gre v Logatec, g. Ivan Dolinar, kaplan v Logatcu je dobil župnijo Janče; gosp. Anton Abram, kaplan v Škocijanu je prišel za kurata v Šent Peter na Notranjsko na mesto g. Zupana, ki je šel kot župni upravitelj v Hrenovice. — Obolela sta g. župnik Šalehar v Dolenji vasi in g. J. Zupančič, duhovnik v Litiji. Priporočata se gg. duhovnim sobratom v pobožno molitev.

Župnijski izpit in sicer prvo polovico so napravili pretečeni teden ti-le gg.: Jakob Benedičič, Peter Janc, Blaž Rebolj, Leonard Zupan, Jakob Žust. Drugo polovico izpita so izvršili gg.: Anton Golf, Peter Koprivec, Josip Koblar, Janez Mihelčič, Frančišek Pavlič, Frančišek Zupančič

Duhovske zadeve na Koroškem. Za provizorja župnije Gospasveta je imenovan g. kanonik Fr. Virnik, za kapiteljskega oskrbnika pa g. dekan H. Angerer iz Celovca. Dekanija Gospasveta je razpisana do 9. novem. G. Mat. Perč je imenovan za provizorja v Vovbrah.

V tržaško-koperski škofiji so napravili župnijski izpit sledeči gg.: Mih. Barbič, kaplan v Bergudu, Josip Gortan, kaplan na Opčini, Josip Potrak, kaplan v Rukavcu, Josip Vodička, župni upravitelj v Kršanu in Ivan Žigante, kaplan v Kastvu.

Umrl je v Podmelcu na Tolminskem gospod župnik Primšar. Pokopali so ga v pondeljek. N. v m. p.

Rožnovenska pobožnost je privabila rožnovensko nedeljo premnogo vernikov v mestno cerkev sv. Jakoba v Ljubljani, da so tu zadoobili porcijunkulske odpustke. Tu je bilo pet cerkvenih govorov. Veliko vernikov je prejelo sv. zakramente. A tudi po drugih župnijah, kjer je ustanovljena bratovščina sv. rožnega venca, so se ta dan vršile hvalevredne pobožnosti.

Presviti g. knezoškof ljubljanski so delili v nedeljo 2. oktobra zakrament sv. birme v Šmartnem pod Šmarno goro. Tu so blagoslovili zastavo Marijine družbe. — V torek 4. t. m. so darovali pontifikalno sveto mašo povodom

godu presvitlega cesarja. V soboto so se odpeljali birmovat v Vipavsko dolino, kjer bodo birmovali do 24. t. m.

Na god sv. Terezije v soboto 26. t. m. bo v karmelski cerkvi na Selu pri Ljubljani ob pol 8. zjutraj slovesna sv. maša in popoldne ob pol 4. pa pridiga in litanije.

V Višnji gori je 2. t. m. blagoslovil g. Michael Trček, dekan v Šmarji, novo zastavo dekliške Marijine družbe.

Pri Treh farah pri Metliki so imeli 9. okt. shod mladeniči Marijinih družb iz vse Belokrajine. Udeležba je bila jako velika.

Romarski vlak na Trsat, ki ga je nameravalo prirediti izobraževalno društvo v Senčurju pri Kranju, letos ne pojde radi raznih ovir.

Petdesetletnico razglašenja brezmadežnega spočetja M. D. so praznovale velikolaška, robarska in svetogregorska župnija v nedeljo 9. okt. s procesijo na Slevico, kamor je prišlo mnogo vernikov.

Marijine družbe iz dekanije Šmarije pri Ljubljani so romale pretečeni teden na Zaplaza. Romanje se je vrlo dobro obneslo.

Umrla je v Budanjah na Vipavskem mati Fabijana. Dve tretjini svojega premoženja je zapustila cerkvi in ubogim. Za župno cerkev je kupila veliki oltar, križev pot in 4 zvonove. Blag ji bodi spomin!

Vlom v cerkev V Vrbi na Koroškem je ponoči od 29. na 30. septembra neznan tat vlomil v ovdčno podružnično cerkev. Ukradel je dva keliha v vrednosti 100 K. Nameraval je tudi izprazniti nabiralnike, kar se mu pa ni posrečilo.

Samostan in cerkev v Pleterjah, kjer so se naselili redovniki kartuzijani, bodo slovesno otvorili 3. novembra. Premilostni g. knezoškof bodo sami navzoči in mnogo druge duhovščine iz vse Kranjske.

Katoliško društvo za delavke v Ljubljani bo 13. t. m. obhajalo desetletnico obstanka. Pri tej priliki bode slovesno blagoslovljena nova zastava. To bo dan katoliškega ženstva.

Opozarjamo cenjene bralce „Bogoljuba“ na inserat, ki se nahaja na platnicah. Gdč. Antonijo Mildner, ki ima svojo prodajalno na Mestnem trgu štev. 7., priporočamo prav toplo

vsem somišljenikom pri nabavi vencev, cvetic i. t. d., priporočamo jo zlasti Marijinim družbam, gg. novomašnikom, gg. duhovnikom in drugemu občinstvu. Svoji k svojim!

* * *

Slavnostno romanje goriške nadškofije na Sv. Goro v čast Brezmadežnemu Spočetju M. D. je bilo v ponedeljek, dne 19. septembra. Že v nedeljo zvečer so dohajale množice vernikov, tako da je bila cerkev že več kot do polovice polna, ko je premil. knezonadškof Andrej došel na predvečer v svetišče. Kresovi in umetna razsvetljava so oznanjevali raz Sv. Goro goriški planjavi slavnost prihodnjega dneva. Celo noč so romarji prepevali čast Brezmadežne.

Slavnostnega dne ob 4. uri zjutraj se je dvignil sprevod iz goriške stolne cerkev pod vodstvom mil. prošta Mgr. dr. Faidutti-ja; pridružile so se procesije iz raznih duhovnij goriške okolice, iz Brd, iz Furlanije s svojimi duhovniki in križi. V Solkanu so došle procesije iz vipavske strani; čez grgarski preval so prišli romarji iz čepovonsko-trnovske planote, celo z Vojskega; od severa pa so prihajale duhovnije kanalske dekanije. „Ustani Jeruzalem, bodi razsvetljen, vzdigni svoje oči okoli sebe in poglej, vsi ti so se zbrali in prišli so k tebi; tvoji sinovi bodo prišli od daleč in tvoje hčere bodo vzrejene na tvoji strani. Tvoje srce se bo čudilo in razširilo, kadar se preobrne množica primorcev k tebi.“ Te besede Izaija preroka so ta dan veljale Sv. Gori. Cenili so množice na 14 000, prišlo bi jih bilo več, ko bi ravno trgategv ljudi ne zadrževala Zimska burja je pihala od severovzhoda; vendar ni ugasnila navdušenja, ki je plamtelo iz src pobožnih Goričanov. Prepevaje lavretanske litanije. Marijine pesmi, moleč rožni venec so se množice vile po vseh potih do svetega kraja.

Solze ginjenja so marsikom zalile oči, ko so se vse te trume vsipale v cerkev, ta truma je pela slovenski, druga laški; tu si slišal umetno petje moškega zbora, tam pa pojejo bolj po domače, ti-le skušajo vse preupiti, oni tam pa so pohlevni pevci; nazadnje se vsi ti različni zbori v cerkvi zmešajo v slovesno disharmonijo, vse vprek prepeva in žvrgoli po svoje, vendar je v vsem neka sveta edinost in ubranost, ki sega do srca in ga dvigne v nebesa. V svetem navdušenju čutijo vsi

vresničenje Marijinega prerokovanja: „Od zdaj naprej me bodo srečno imenovali vsi narodi.“

Cerkev je bila že polna, procesije so morale pri stranskih vratih iz cerkve. Ko se je pritok in odtok množic ob 9. uri ustavil, zapeli so pevci na koru pesem: „Marija Mati ljubljena, oj bod' češćena Ti.“ Na prižnico stopi Mgr. Sedej, župnik goriške stolne cerkve, ter v slovenskem govoru zgodovinsko popisuje češćenje Matere Božje in sad, ki ga je rodilo češćenje posebno v naši mili domovini Avstriji. Pontifikalno sv. mašo je opravil knezonadškof, obdan od več ko 70 duhovnikov. Vseskozi liturgično petje so oskrbeli goriški pevci in nekateri duhovniki pod vodstvom mestnega župnika in skladatelja Jan. Kokošarja. Po maši je bila po odpeti laški pesmi v čast Materi Božji laška pridiga o prijetni koristi božjih poti za versko življenje. K sklepu so bile lavretanske litanije z z blagoslovom. Vsa slovesnost se je končala opoldne. Ves čas so posamezni prejeli sv. obhajilo. Knezonadškof je gotovo ustregel vsem vernikom, ko je po končani slovesnosti omenil pričujočim duhovnikom žalosten spomin družega dneva, 20. septembra, ko bodo zakleti sovražniki sv. cerkve in papeža, prostozidarji in svobodomišelnice družbe zborovali v Rimu, ter sklepali svoje hudobne naklepe zoper katoliško cerkev. Nadškof je predlagal v tolažbo sv. Očetu papežu naslednjo častitko: „Mnogobrojni duhovniki z nadškofom, ki so priromali z veliko množico ljudstva v svetišče na Sv. Gori pri Gorici poveličevat Brezmadežno, voščijo Vaši Svetosti vso srečo in prosijo od Device brambe in tolažbe za Vas. Blagoslovite, sveti Oče, svoje otroke, ki so z Vami ene misli in enega srca.“ Andrej, nadškof.

Odgovor je došel ta-le: „Monsignor nadškof, Gorica. Sveti Oče se zahvaljuje za molitve zanj opravljene, in blagoslavlja romarje, katere ste pripeljali k nogam brezmadežne Device.“ Kardinal Mery de Val.

Iz Mengša. Prvo nedeljo meseca septembra je napravila naša deklinška Marijina družba popoldanski izlet na Homec. Dolga vrsta deklet se je pomikala z zastavo na čelu skozi Mengeš. Celo pot smo peli pete litanije. Mogočni homški zvon nas je iz daljave pozdravljaj. Ko smo prišli na Homec, nas je tam čakala velika množica ljudstva. Udeležili smo se rožnivenške procesije, potem je bila pridiga in pete litanije. Dekleta so bile zelo

vesele ter želele, da bi kmalu zopet kam šli. Take popoldanske izlete zelo priporočamo, ker ni nič stroškov, ker se dosti časa ne porabi in ker zelo dobro uplivajo na sosedno mladino — 25. septembra je bila prva poroka ženina in neveste, ki sta oba ude Marijine družbe. To sta Janez Mušič in Marija Repanšek, oba iz Loke. Zaradi svojega lepega življenja sta pač zaslužila, da jima je Marijina družba napravila takó lepo slovesnost. Bog ju živi še mnogo let!

V Spodnji Idriji so se dekleta Mar. družbe proti koncu meseca avgusta podale na božjo pot na Brezje, kjer so bile prijazno sprejete in dobro postrežene. Opravile so ondi sv. spoved, imele sv. mašo z izpostavljenim presv. Reš. Telesom, z orgljanjem in lepim petjem. Konec maše bilo je zanje skupno sveto obhajilo. — Po opravljeni pobožnosti tukaj, hitele so pozdravljat svojo nebeško Mater na Blejskem jezeru, ter se potem podale domu vse prešinjene duhovnega veselja.

S Trate nad Škofjo Loko. Pri nas se cerkveno življenje prav lepo razvija. Imamo tretji red sv. Frančiška. Je že precej udov, ker še ne obstoji dolgo. Vsako nedeljo molimo uro, vsako prvo nedeljo v mesecu pred izpostavljenim Najsvetejšim. Ker obhajamo letos Marijin jubilej, se je letos na Veliki Šmaren naša deklinška Marijina družba poklonila Kraljici nebes in zemlje na Dobrovi in sta se nam pridružili poljanska in staroselska družba. Imeli smo lepo slovesnost. Takoj po prihodu smo imeli govor in pete litanije z blagoslovom. Drugi dan smo imeli ob 5. uri sveto mašo, potem skupno sv. obhajilo, potem zopet govor in več svetih maš. Zahvalimo se vsem prečastitim gospodom za obilni trud, ki so ga za nas imeli.

Iz Celja. Predragi „Bogoljub“, tebi še dosedaj ni bilo dano izvedeti od nas kaj zuamenitega. Dan 28. avgust nam daje povod, da se pri tebi oglasimo. Na omenjeni dan, ko je v Celju silen piš protestantizma razgrajal, posrečilo se je nam dekletom, da smo se kar na tihem umaknile temu hrupu, ter se pod vodstvom dveh gg. duhovnikov odpeljale z vlakom na Polzelo, kjer so nas ondotni g. župnik z mnogimi družbenicami veselo na kolodvoru pričakovali. Odtod, še kaki dve uri peš hoda, korakala je naša procesija med glasnim petjem in molitvijo proti zaželjenemu cilju, na Oljsko goro. Pot je bila sicer težavna in truda-

polna, a vendar trdna volja vse premaga in premore. Tu na tem prijaznem griču, ki ga krasita dva mogočna v nebo kipeča zvonika, imele smo diven razgled na prelepo Savinjsko dolino. Tu smo imele tedaj priložnost po večernicah kakor zjutraj urediti svoje dušno stanje. Vnete po gorečih pridigah, ki so bile zvečer in zjutraj, sklenile smo trdno, ostati zveste hčere Marijine, ter ukreniti vse, tudi najtežavneje za blagor vere in življenja. Dal Bog, da bi sv. zakramenti, ki smo jih tu prejele in pa obilna molitev, na tem kraju storjena, bila v varstvo in v brambo nam in v spoznanje onim, ki kar brezmiselno hité v past nesrečnega protestantizma. Vse je minljivo. Zapustile smo kraj veselja ter pozabile na vse, le zlatih naukov, katere smo ondi slišale, ne pozabimo nikoli.

Družbenica.

Vransko. Tukaj smo teden od 21.—25. septembra slovesno obhajali spomin petdesetletnice, odkar se je brezmadežno spočetje preblaž. Device Marije proglasilo za versko resnico. Pobožnost so vodili neutrudljivi gospod misijonar Franc Kitak iz Celja, ki so z v srce segajočimi govori proslavljali nebeško kraljico in verno ljudstvo spodbujali k njenemu češčenju. Omeniti je treba, da se je ljudstvo vkljub slabemu vremenu prav pridno udeleževalo govorov in v obilnem številu dan za dnevom prejemalo sv. zakramente. Zlasti konec te pobožnosti je bil ganljiv in ostal bode vsakemu v trajnem spominu. Blaga in občespoštovana gospa Terezija Šentak naročila je prekrasno soho lurške Matere božje, katera se je ta dan postavila v nalašč zato od iste gospe naročen oltar; blagoslovljenje so prevzeli preč. gospod dekan braslovški, Jakob Hribernik, in slovesno sv. mašo so služili prečastiti gospod stolni župnik v pokoju Filip Bohinc. Tako si je gospa Šentak postavila trajen spomenik, kateri bo poznim rodом pričal o njeni pobožnosti in velikodušnosti in upamo, da ji bode tudi nebeška kraljica to darilo enkrat obilno poplačala.

Sv. Marko pri Ptuj. V veličasten spomin petdesetih let proslavlja božjega nauka o brezmadežnem spočetju Marije prečiste Device obhajala je markovska župnija dné 8. in 9. septembra na Ptujski gori jubilejni shod. Velika procesija Markovčanov se je zbrala 8. sept. v župni cerkvi popoldne ob 1. uri. Po lavretanskih petih litanijah se je uvrstila procesija in se je pomikala pod vodstvom domačega g. kaplana Kramaršič-a po

dravskem polju proti Ptujski gori. Srčna pobožnost je prešinjala vesele obraze dobrih Markovčanov. Procesija se je vila skozi Ptuj do podružne cerkvice sv. Roka v hajdinski župniji, kjer se je razšla in zasebno korakala do Sv. Lovrenca. Ob polu 6. uri zvečer se je že zbrala zopet procesija v cerkvi in glasno pojoč in vneto moleč se je dvigala počasi na goro, kjer jo je sprejel tamošnji g. kaplan Jakob Palir in peljal v domačo, staroslavno romarsko cerkev. Prav lepo nas je počastil domači g. župnik Matej Tertinek. Ob polu 7. uri so imeli božjepotniki pridigo, v kateri je razložil pomen cerkvene slavnosti njih župnik Leopold Skuhersky. Po pridigi so bile pete litanije Matere božje in nato se je spovedovalo. Drugega dné 9. septembra je pristopilo k sv. obhajilu nad 500 romarjev samo markovske župnije in nekaj domačih. Sv. maše so se brale že od zgodaj. Slovesno sveto mašo za markovsko procesijo je daroval že omenjeni voditelj procesije in pred sv. daritvijo imel cerkveni govor. Po končanem opravilu je skupno petje romarjev poveličevalo božjo čast in odmevalo po prijazni cerkvi. Oko je porosilo vsakega, ki je gledal vnete častilce Marijine. Še ni odrinila naša procesija raz goro, že ji je skoro nasproti hitela v cerkev druga velika procesija. Tako in enako v veselem petju in v goreči molitvi so se neprenehoma vrstile dan za dnevom procesije iz raznih krajev južnega Štajerja. Naša markovska procesija je v vneti molitvi in zaupajoč na Marijo zapuščala goro in dospela zopet k Sv. Lovrencu, kjer smo opravili še razne pobožnosti in se nato razšli proti domu. Lepo obnašanje in pobožno vedenje božjepotnikov kaže, da bije čisto srce vernikov v ljubezni do Marije in da je udano popolnoma Mariji in živi zaupno na Marijo.

Hajdin pri Ptuj. Globoka hvaležnost nas sili, da se javno zahvalimo in kratko označimo plodonosno delovanje č. g. Jan. Rožmana, kaplana in voditelja Marijine družbe, katero so zapustili dné 1. septembra ter šli na novo službo v Mozirje. Delovali so 4 leta in 3 mesece ter so storili vse, kar more storiti goreč in vesten duhovnik z besedo in z neprestanim in z najlepšim zgledom bogoljubnega življenja. Žrtvovali so ves trud v blagor naše mladine. Ko so prišli k nam, je že bila ustanovljena Marijina družba za mladeniče in dekleta, pa ni bilo še vse v redu; prizadevali so si in so vse poravnali in zdaj so nam zapu-

stili vse v lepem redu. Obe družbi sta imeli v njem dobrega in modrega voditelja! Mladini je treba tudi poštenega razvedrila in veselja; zato so tudi skrbni prednik vedno skrbeli, da se je družba razveseljevala. Preskrbeli so nam krasen gledališki oder, na katerem so se razne igre, med njimi 7 krat „Lurška pastarica“ in dvakrat „Sv. Neža“ predstavljale. Zapustili ste nas, vendar sledovi in plodovi Vašega lepega delovanja so ostali pri nas in mi smo Vam vsi iz srca hvaležni — do groba! Bog plačaj! — Dekliška Marijina družba je pod vodstvom novega duhovnega voditelja g. Avg. Jager imela dné 11. sept. procesijo na Ptujsko goro na čast Brezmadežni. Vodnik mlad. družbe.

Studeno pri Postojni. L. 1899 se je tu ustanovila dekl. Marijina družba. Dosedaj se je vpisalo v družbo 138 deklet. Mnogo dobrega se je po nji izvršilo, pogostno prejemanje sv. zakramentov se je pomnožilo, nasproti pa tudi mnogo hudega zatrla. Po Notranjskem je bil ples zelo v navadi, kakor drugod tako tudi pri nas se je zelo opustil; to je tudi prav, ker prinaša le slabe sadove.

Da bi se družba še bolj poživila, smo si omislili družbeno bandero; družba brez bandera ali zastave je nekako pomanjkljiva. Delala jo je tvrdka Mattnerjeva v Lincu. Na eni strani je podoba Marijinega Vnebovzetja; ta spomin je pglavitni družbeni praznik. Na drugi strani bandera je podoba sv. Alojzija, zvestega sina Marijine družbe. Blagoslovili smo zastavo 15. avgusta. Pri ti priložnosti nas je obiskala tudi sosedna hrenovška Marijina družba. Pripeljal jo je zadnjikrat g. Hartmann, njen goreč voditelj. Tukaj se je tudi poslovil od svoje mu zvesto vdane Marijine družbe. Hvala jim! Pri priložnosti vrnemo obisk. Na rožnivenško nedeljo smo blagoslovili novo mladeniško zastavo Marijine družbe. Tudi ta družba obstoji tukaj; kakor pa drugod, šteje v primeri z deklško premalo udov: 39, ali še od teh jih je že nekaj odpadlo. Upam, da bo nova zastava utrdila stare ude in privabila še nove.

Tukaj imamo tudi vsako prvo nedeljo v mesecu rožnivenško procesijo, posebno se pa veselimo rožnivenške nedelje in njene procesije. Ta dan namreč smo dobili jednake odpustke, kot ob porcijunkuli. Ti odpustki so tako imenitni in bogati, da morajo privabiti še obilnejše število pobožnih romarjev. Kjer se še obhajajo, dragi Marijini

častilci, vdeležujte se jih pridno, tako pomagajte Mariji reševati uboge duše iz vic.

Z Brda. V nedeljo, 7. avgusta smo imeli lepo cerkveno slovesnost. Omenjeni dan so se namreč blagoslovili v naši župnijski cerkvi novi stranski oltarji. Slovesnost blagoslavljanja so prevzeli prečastiti g. dekan iz Moravč J. Bizjan. Blagoslavljanju je sledil primeren nagovor g. dekana. V tem nagovoru so imenovali č. g. dekan pričujoči dan, dan veselja za celo župnijo, posebno pa še za č. g. župnika M. Slaka, ki so se toliko trudili v prenovljenje cerkve. — Kako jim je pa tudi župnija hvaležna za to. Kako prikupljiv je nov altar presv. Srca Jezusovega! Presveto Srce, ki je obljubilo privedi mlačne k gorečnosti, goreče pa k popolnosti, bo izpolnilo ti obljubi gotovo tudi nad našo župnijo. A še dva druga nova kipa krasita našo cerkev, kipa, s kakoršnima se ima ponášati le malo cerkvâ, — kipa sv. Cirila in Metoda. Komur bije še nekoliko pobožno slovansko srce, mora biti vesel te pridobitve. Da, res prijazna je sedaj naša cerkev; in če je ljudstvo že prej zahajalo rado v to svetišče, čuti se sedaj še bolj vzvišeno v novo slikani in z novimi oltarji okrašeni cerkvi. Kakor rečeno, gre prva zasluga č. g. župniku, da se je prenovila cerkev, vendar pa so ostali še stroški, v poravnanje teh se je priredilo po govoru darovanje, in temu je sledila slovesna sv. maša. Molitvena ura, med katero so molila dekleta pred izpostavljenim Najsvetejšim, kakor je to običajno vsako prvo nedeljo, in pete litanije presv. Srca Jezusovega so zaključile slavnost veselega dne za našo župnijo.

Iz Novega mesta. Že drugo svojo žrtev je nemila smrt v tem letu zahtevala iz naše kongregacije. V noči 4. avgusta je po dolgotrajni boleznini preminula naša sosestra gdč. Oblak Marija v 18. letu svoje starosti. Bila je ud Marijanske kongregacije v Šmihelu, ali na lastno željo bila je 3. avgusta na smrtni postelji vsprejeta v našo kongregacijo in 10 ur pozneje je takorekoč v rokah Marijinih z družbeno svetinjo na vratu izdihnila svojo blago dušo. Pogreba se je razven naše kongregacije udeležila tudi kongregacija iz Šmihela, vse z gorečimi svečami. Bodi priporočena v blag spomin in pobožno molitev!

Pri sv. Vidu nad Cirknico je bila na praznik Vel. Šmarna blagoslovljena nova zastava Marijine družbe. Lepega spreveda z novo zastavo sta se

udeležili tukajšnji Marijini družbi in prav veliko krščanskih mož. Bil je lep praznik za našo faro. Slovesnost je tako ganila nekega dijaka, da jo je „pohvalil“ v „Narodu“. Nova zastava je dve Marijini družabnici spremila k zadnjemu počitku. Dva fanta Mař, družbe sta letos neprevidena umrla. Upamo, da sta po Mariji dosegla zveličanje. V Marijini družbi je sedaj 160 deklet in 53 fantov, od teh jih je 21 v Ameriki. Naj nas le sramoti sovražnik; mi pa vemo, da smo na pravem potu in čutimo, da smo srečni pod Marijino zastavo!

Iz Velikega Dola na Krasu. Pri nas je bila velika slovesnost 8. septembra. Vpeljala se je dekliška Marijina družba. Pred tremi meseci smo vstopile kot novinke, zdaj pa kot hčere Marijine. Č. g. dekan iz Komna so imeli pridigo, sprejem in slovesno sv. mašo. Polagali so nam na srce zlasti pokorščino do starišev in ponižnost. Marijina hči bodi kakor zadnja v hiši, kakor dekla, molčeča, ne prepirljiva. Popoldne je bila procesija, pri kateri smo belo oblečene Marijine hčere nosile kip Matere božje. Nato so č. g. vikarij iz Gabrovice nas navduševali, naj bi se srčno vojskovale ter posnemale svojo nebeško Mater. Oba čč. govornika sta izrekla željo, da bi bila ta naša družbica seme, ki bi se posejalo po vsem Krasu. (Tudi mi želimo tako. Ur.)

Železniki. Tudi pri nas se je ustanovila mladeniška in dekliška Marijina družba. V nedeljo, 11. sept. bilo je slovesno sprejemanje udov. Iz Ljubljane je prišel vlč. g. kanonik J. Sušnik, ki je imel ob 10. uri slovesno sv. mašo, popoldne pa je izvršil sprejemno slovesnost. Bog mu plačaj! Slovesnosti sta se udeležili selška mladeniška in dekliška Marijina družba z zastavo, za kar se jima srčno zahvaljujemo. Da! Bog vsem blagoslova in stanovitosti!

Zahvale duhovnikom. Prejeli smo mnogo dopisov, v katerih se hvaležni župljani ali Marijini družabniki zahvaljujejo odhajajočim duhovnikom. Pri najboljši volji ne moremo teh dopisov v celoti prinesti. Hvaležnost pa je gotovo lepa reč; saj je je malo na svetu. Naj se torej izraz hvaležnosti doma v kroniko (zgodovino) družbe bolj natanko zapiše, mi tukaj prinašamo le imena dotičnih župnij in gospodov: Kazaze na Ko-

roškem č. g. župniku Juriju Trunku; Hajdin pri Ptuju č. g. kaplanu Janezu Rožmanu; Železna Kapla na Koroškem č. g. kaplanu Fr. Cukalu; Št. Rupert na Dolenjskem č. gosp. Ant. Zoretu; Vrhnika č. g. St. Premrlu; Sv. Duh pri Krškem č. g. Jan. Miklavčiču; Velika Dolina še ondi bivajočemu č. g. kaplanu Cudermanu.

Zahvale za uslišano molitev.

T. K. v Sv. P. pri Radgoni se zahvaljuje presv. Družini in sv. Cirilu in Metodu za pomoč v neki silno važni narodni zadevi. — Neimen. iz Poljčan presv. Srcu in Mariji pomočnici na Brezjah za srečno prestano operacijo. — M. S. iz K. Mariji Devici za uslišano prošnjo v veliki stiski. — Neimenovan iz konjiške dekanije sv. Antonu za pomoč v mnogoterih potrebah. — R. H. pri D. M. v Polju presv. Srcema Jezusovemu in Marijinemu za uslišano molitev. — M. R. iz Šmihela pri N. M. Mariji pomočnici, da je zoper vse pričakovanje popolnoma ozdravela.

R. R. iz Pilštajna: 1. Ko sem bila stara 17 let, sem imela nevarno rano, in mi ni pomagalo nobeno zdravilo. Tudi v bolnišnici, kjer sem bila tri mesece, mi niso mogli pomagati. Doma sem se zaobljubila svetemu Antonu Pad., da bom šla vsak torek k sv. maši. In res, čez pol leta se je zacelila rana popolnoma sama od sebe. 2. Moj oče so bili hudo bolni pol leta, porabljali so od več strani zdravniško pomoč, pa pomagalo ni nič. Nekega večera pridem domu, užgem svečo in pred podobo Marije začnem opravljati devetdnevnicu. Predno je bila devetdnevnicu končana, so oče ozdraveli. 3. Moja mati so že bolni trideset let; v tej dolgi bolezni so prejeli po priprošnji Marije škapulirske veliko tolažbe in polajšanja bolečin. Veliko sem prosila Marijo škapulirsko, da bi jim izprosila zdravje. Veliko solz sem prelila pred njenim altarjem v pilštanski cerkvi, a po več letih sem spoznala, da tako ni volja božja. Začela sem prositi, da bi jim izprosila Marija spreobrnjenje, ker so bili mati hude jeze in so si hoteli večkrat kar sami vzeti življenje. In bila sem uslišana; zdaj so popolnoma udani v božjo voljo in neprenehoma molijo.

Darovi.

Za razširjenje sv. vere: Neimenovan 200 (dvesto) kron. — Za gobovce: Dobra srca z Vrh-nike 22 K. — Za družbo Klaverjevo: Neimen. iz Mengša 150 K. — Za afriški misijon: Fr. Polanec 60 h. — Za bratovščino sv. R. T.: Jož. Kačar 1 K.

Prihodnja številka izide v četrtek, 27. oktobra.

Katoliška Bukvarna v Ljubljani

priporoča sledeče nabožne spise:

RAFAEL

ali nauki in molitve za odraslo mladino.

Spisal **Jožef Kerčon**, duhovni svetovalec.

Drugi natis.

Najboljši molitvenik s pouki za odrasle mladeniče in dekleta.

Cene: Platno z rudečo obrezo K 1'50, usnje z rudečo obrezo K 1'60, usnje z marm. obrezo K 1'60, usnje z zlato obrezo K 2'—, po pošti 10 vinarjev več.

Nevesta Kristusova

ali podučna in molitvena knjiga za pobožne krščanske device.

Poslovenil **Fr. Hartol**, župnik. 101 Šesti natis.

Molitvenik s premišljevanjem in mnogoterimi navodili za vse bogoljubne žene in dekleta.

Cene: Rudeča obreza K 2'48, marm. obr. K 2'48, zlata oobesa K 3'40, po pošti 20 vin. več.

Filoteja

Sv. Frančiška Saleškega

ali navod k bogoljubnemu življenju.

Po izvorniku poslovenil **Anion Kržič**.

Pobožnim vernikom in vsem bogoljubnim dušam v spodbudo.

Cene: Rudeča obreza K 1'80, marm. obreza K 1'80, zlata obreza K 2'40, po pošti 20 v. več.

Pot v nebeza

ali življenje udov tretjega reda svetega Frančiška Serafinskega, ki med svetom živijo.

Spisal **O. Mikolaj Meznarič**, frančiškan.

Peti natis.

Molitv. s potrebno razlago za slov. tretjeradnike.

Cene: Rudeča obreza K 1'80, marm. obr. K 1'80, zlata obreza K 2'40, po pošti 20 vin. več.

Ura

moliti in častiti Jezusa v vednem češčenju presv. R. Telesa.

Sestavljena z nekaterimi molitvami za ude te prelepe bratovščine in sploh za vse častilce pri obiskovanju najsv. zakramenta ljubezni božje.

Cena trdo vezani knjižici 40 vin., po pošti 5 vin. več.

Ravnokar je pričela izhajati

RUSKO-JAPONSKA VOJSKA.

Naznanilo! Veliki boj v Vzhodni Aziji med belim in rumenim plemenom se je začel. Gotovo je, da bo boj dolgotrajen in krvav. Že dosedanji dogodki so razburili ves svet in tudi v slovenskem narodu vsi sloji z napeto pozornostjo zasledujejo bojne dogodke.

Odkar so azijske tolpe pred stoletji preplavljale naše dežele, morale in požigale po evropskih pokrajinah, še ni bilo tako velikega in pomenljivega boja med belim in rumenim človekom. Zato se je odločilo založništvo „Dom in Sveta“, da začne izdajati pod naslovom

Vojska na Daljnem Vzhodu
natančen popis boja in tamošnjih krajev.

To delo izhaja v snopičih po šestnajst strani dvakrat na mesec. Vsak snopič ima svoj zavitek. Preskrbljeno je, da bo delo bogato okrašeno z mnogimi slikami.

Da se more vsakdo naročiti na to velezanimivo delo, smo nastavili ceno kar najnižje. Naročnina za en letnik (24 snopičev stane K 4'80. Pol letnika (12 snopičev) K 2'40. Posamezni snopiči se dobe v bukvarnah po 20 vin.

Naročnina se naj pošilja edino le na naslov:

Upravništvo „Dom in Sveta“ v Ljubljani.

Priporoča se skupno naročanje!!
Kdor naroči deset izvodov, dobi enega zastonj!
Na naročila brez naročnine se ne bo oziralo!

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15
(blizu Alojzijevišča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posreabri in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strel vodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda And. Cebaška izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

FRANJA CZERNY

umetniška vezateljica

v Stari Loki šte. 15
pri Škofji Loki

priporoča se v izdelovanje cerkvenih paramentov vsake vrste (kakor masnih oblek, oltarnih prtov itd.) od najpreprostejše izvršitve do najfinije slikarije z iglo in vezenje z zlatom.

Stari že obrabljeni paramenti se popravljajo najskrbnejše, da so zopet za uporabo kakor novi.

Vse tu navedeno se izdeluje po najnižjih cenah.

405 B 12-10

? Ali že imaš ? te-le knjige ?

Križev poš za Marijine otroke dobiš za 20 vin Če jih vzameš 50 vkup, pa vse za 7 K.

Male dnevnice so pošle.

„Vodilo“ za Marijine družbe. Prav pripravno vezano za moški žep; ima tudi eno sveto mašo in tri litanije. Velja 60 vin.

Molitvenik **„Najboljša mafi“** ima v tretji izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima rad. — Ta molitvenik in še „Vodilo“ zraven, oboje tiskano s tako velikimi črkami, da lahko bero vsake oči, velja le toliko, kolikor velja drobnočrkni molitvenik tudi sam zase; namreč v platnu rud. obr. K 1'50, v usnju, zlati obrezi K 2'— in v najbolj lepi vezavi K 3'—.

Vse te knjige dobiš pri vseh knjigotržcih, posebno v prodajalni **Katol. tisk. društva v Ljubljani**, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri založniku **Fr. Bleiweisu** v Lešah, p. Tržič.

Ali ste že naročnik „Slovenca“?

Ako še ne, naročite si ga lahko z vsakim dnem. Naročnina znaša za celo leto le 26 K ali mesečno 2'20 K. Naročnina naj se pošilja upravništvu „Slovenca“ v Ljubljani.

„Slovenec“ je najbolj razširjeni slovenski dnevnik ter prinaša sedaj mej drugim zelo točna, najnovejša obširna poročila o rusko-japonski vojski.

Naročite si pa lahko tudi

samo sobotno izdajo

ki stane za celo leto 7 K, za pol leta 3'50 K. S tem si lahko oskrbite za vsako nedeljo obilico najraznovrstnejšega berila.